

بی ہم تانین سخن از دود لوبک	تسکای این تم سخن ساد طلوسک
سخنی و رقیح و جهر رثانی نصبا	کیا رکا دو حرم می سری لوبک
کسا گوئی رخ و غلطهای غزرا	خوار گوئی کجاری عالی نسبه ک
رزدان در مسکیده که تاج مان زیاد	ز بنا زهونا طرف ان می اولو ک
کو تگور رضا جوئی غباری بسکن	جانی می ملاقات که استی بسکن
بید دود فاد و کده که جانی زنی اخر	مرحده مر سجا کو تمار رط لوبک
مت لوجه اسد غصه کم و صی ر	
دود ک جو کاتی تو قمارت بعبوک	
عم و نیاسی کربای می و صی با دانی	خاک کا دیکنا تقریر تری با دانی
گملی کا کطر ح مضمون می کا با دانی	قسم کما می اونی ک زنی کا غدی با دانی
لکد کوب حادشے دسر ربو اسک	دوی طاق که صما می تا کانی با دانی

پستیانانین تعالیه اش کا اسان	ولی منکل می حکمت و لیلین عم ساسا
اوسین منطوری زخمی کا دیکه انا تها	اوی می سیر کلو و کسا سوچی ساسا
ساری ساد کی می التفات ناز مرنا	تیرا ناز تها طاکر مکر تهمید جاسا
کہوں کیا خوبی اوضاع اسای باک	
بدی کی اوسی جس می کی می اترنا	
بہو کتا نامی شصت بر افس کی	تکو جلدی می کار تو فی قمارت سیر
کی ہین کس پانی می سالی کس کس	می عالی پیرین موج رو و نی کی
عرب پیر قدم می دماغ کرد را	اج خواہ تکت کس کلمہ جری کی
مدعا در بر یہ جو کون باطل مجھ	وہ در زا وہ کہتا می ام کی
خیر خواہ دید ہوا زہر دوح شرم	کسی تہوں می اکوہ مین می سالی
مالہ کجای ہر لاداع جب است	کیا سیر میری حرم رزو و نی

کیا ہی دنیا کا ملی سے	ہمیں حاصل ہین بی صلی سی
خلج دیدہ ویران یک کھاک	سیا بان خوشن تیری عالی سے
خدا یعنی پدر سی مہربان تر	ہری ہم در بدر ناقابل سے
پرافسان ہو شعلی ہزاروں	رہی ہم داع ای کا ملی سے
سد و بان لطف و جوسید	خبر تہی ہین بسکین سید سے
حاصل سی تہہ ہوسیدہ ای از رو	دل جوں کرید ہین دو ملی ہوی
کرتی ہو سکو کہ کام اور ہونے	سرتی ہین بانام اور نیکامے
صدر تک کل کرا در روہ کرا	تبع ادا ہین باندنی سی
اوس کس طرح سی سکو کوئی سی	ہین علی ہو ہین ہون داع مانا
طرف ہین ہین سی محض خدائہ کرد	سی نامہ سیر کو اوس کو ہوی عملا

طافت

طافت فسانہ ما و اندر سیدہ	ایمیر و ایش بدل ہنوز خامی
مہر چند عمر گذر جی از رو کہین	ہی سون کو ہون سکو ہانتے
ہی ہین ہد کو سہی و اع	
دریاسی جنگ گذری تہونہ	
نگاہ او ہن چشم کی فزون کی ہی تو انا	یرا ش سے وقت ید مرکان مانا
شک قیمت دل نسوی عذر ناشنا	طلسم نامید ہی خالک گاہ
برطاس سے میرک داع حیرت اش	ہو عالم دیدہ بس حرا عان
سیری کر سکا کز وق جلوہ ہرا	ٹی ہی جو ہر اینہ کو چون کیرا
تزار شک سی اور خاک کون سیر	نوار تی تہہ یا عرض ہین
غور بہت زونی شاہ تو روق	سلمان تی تک سید مان خود ارا
خون ہر دو جان با تو ہن بھلو ہوی	کلی تک عمر ہو دورا با سعال

کاه عبرت فسون و کاه مستع جنون سگی سحر کس و اعینک عده اما خون جو رنگ تیار اور ناله	ابو خروت و جابو تسی حاصل نوی سها شکر کف سے شک مجنا زینا جو کو کسوت بتیالی ہی تکلیف
خرامات جو مین ہی اسد وقت فوسے	
بعض ساقی کو تر بہار مادہ سمائی	
کیتاک ہم تیز دکا کچھان بجی کینات کو حرکت تیر دوسے حال انکھی سیلے خارا سی لالک	جسمن کہ اک صیہ مو اسمان پر تو ہی نقاب کے ذریعہ جان سے ما فلکو میری شمشیر مکی کمان
کی اوسنی گرم سینہ مل میں جا کیا خوب تم فی عمر کو بوسا میں دیا ہی باری اعتماد و فاداری	اوی کیون سید کہ تہند امکن بس جت ہو سکا مہنی میں بان مہم ہی اسی جین جس میں نہر بان

میتھما ہی جو کہ سایہ دیوار یار مہستی کا اعتبار ہی مٹا دیا	نوا نروای کسور سہ ستیان سے کس کے کہون گے دماغ حکم کا نشان
دلی کی رسی والو اسد کو ستاؤ	
سحارہ جید زور کا سانک مہمان ہی	
درد سی مہستی کھو تھاری بائی تیر فی لیں کہ تہ سا اسوت عجم صندیک کیون میری غمخاری کا کھلوا تہا	کیا سہو طالم سری غفلت زری نونی پر کہون کی ہی میری ہی تو تم ہی بائی ہی میری دوسہ آری
عمر کو تونی بہان فاما بڈا نو کسا شرم سوی ہی جہنا نقا حاک کاشا سہا ہی ناز عبودہ کو کسا	عمر کو تہی تھین ہی یاداری بائی ختم ہی الفت کچھ پر وہ دار بائی خاکہ سرتوی ہی تری لالہ کاری
زہری لکھی ہی مچھی اٹ سوای زرد	بغنی تھبی ہی ہی نامسا رکائی

دانه بی تنخار ما کام خاتار ما	ولیه ایک لکھی سنا از حم کارای
خاک بدن ناموسان محبت ملی	او شکر کی فیاضی اور سرم سی ای
کس طرح کاشی کوئی شہای از بنگال	ہی نظر کردہ اختر شاری ای
کوش مجور نام ختم محروم حال	ایکل لیس بر یہ نامیدہ واری ای
کرمیبت تو غریب تہا لہا	
سری ملی پیہونی تی خوری	
سر کشی بد عالمستی ای	تک کون بی نوید کہ مرفی کی اسے
لیتا نہیں مہی آل دارہ کی خبر	اسکے خاستای کہ سری ای
کیجی بیان سرور غم کہان تک	مرو میر بدین زبان ساس نے
بی جہدے تہا بہن شراب	اس ملعی مہاج کو کرمی ای
ہی وغرور حسن بیکانہ وفا	مرحد او با نزل حق تہا

کاسم

کیا عم ہی او کہ جسکا علی سالام	آسان ہی ای فلک و کیو جی
سہر کیکان کی ہی کین سی سرف آ	
مجنون جہر کیا ہی تو جھکی او دہا	
کہا شے فی این اخای حال ای	خوش ہو ک کہ میری بات سمجھی ای
کسکو سناون حستہ انظار کا	دل فرود جمع خرچ مانہای لال ای
ہرے کے منہ بہ بہن اجا ہو کہ	عالم تمام حلقہ وام خیال ای
کس دیوہ میں آسہ وازا	رحمت کہ عذر خواہ لب سوال ای
عالم بساط دعوت تو انہین	دیر یازہین کو عرق انفعال ای
ہی ای خد نچو آسہ و اور د	ہی بوق منفع تہ بھی کیا خیال ای
سکین لباس کعبہ علی کی ورم	ناف زہین نہ کراف غزال ای
ہلو ہی کرم وادوہ اسے	دل تھن در در کہ تہ قہر وکا

نظر معصن که با کمال بی ادبی می	که خاک کنگ می جوئی چو بنی می
مواوصال حق دل عرض یاد	لب چه کف باد و چون شب
نوساوه دل که باطل می خوری	خون با من الم زرق بر عا طلی می
تم نمی سلوه کی با نین که و کوه و	خدر کرد و میر می که اسپه کی دبی می
حمن بین کی بر هم می ام	که برک برک شمشیر ز جایی می
امام ظاهر و باطن بر صورت و	عادی الله جانشین می

سیدیه در و الم می معنم می که

که گریه می نه آه می می می

برم جوان که چون جلوه بر نور	نشست عجز بیان بر کنگ
سوی تصویر می که دست ترا	حیرت اعوان خویسان غم ز می
نی مرد و کوه غنبت می دل در	سره چون انگشت حیرت در بان

نی با فدا و کشته بیماری می	بی سخن تجال لب نه اکو می
حسرت اما دجه با من الم عمرون	نوحه کو ما خانه زانو ناله رنج می
کیا کرون غمنا می ان کی می	دزد که شوخ تو با سب می
اک سی ما بین چندی وقت او تنی می	مگر کوی می ماند کمین ناله می
جن حکمه مونسند اراجا	اوس حکمت سلیمان نقش می
و دانی می تکلیف رضه می	یسان صبر رخامه مکتوبه رنج می

بسیک حیرت ز ما فدا و ز سار

بسیک حیرت ز ما فدا و ز سار	ما خون انگشت تجال لب بیماری می
جی جلوه و ق فانی نام می بر	هم نهین چلی نفس مرچد شام می
زلف کس می میان دین نهین	ورنه صد شمشیر بر جبهه می
نخای بدستی مرزوه کا و عد	جسکه جلوی می بین با سار

سکه دینی که فروین نوی از
ای شویین ذوق غنی باس اربو
مجیست که تو هم کینا ای
انکه کی تصویر می کنی
چهل بین نظر رطوبه کسای
باکجا حرف و لکها تها سوتی
خانها یا میان سوخی عوی

کرد صحاحرم تا کوه ز ناری
چوس بود اکب حرمت و ساری
زندگی می می مراحی اندون نزار
تجه به کهن جاوی که بهاسک
قنه تاراج تنگی لسی در کاری
ظاہر کا غدیری خطی کا غلط بردار
سایدیوار سلاب و دیواری

تغافل شے بی نامی سید
اثر و محبت کا قیامت محاسن
کساک سر که از دل نیا خوش

نکا و ناز خیم بین نارینا
که رک سی سنگین تخم شرکار شے
سوید انچه تہ بندی داغ تناس

بسی غیری قطع لباس خانه ویرا
محبت طرز یونزد سال دوسی
نصف جسمه کین تصوی و
خران کین فصل کل کتی بدن کسکو کوی
چونم نرس غکی سبت کاک سکتا
نصو رہر تکین سنای طفل
محی سبهای نار یک در او سوار ویا

که تار جاده رور شسته و اما صحرای
بودن شرسان محبت کاب
سواد جسم امو عکس حال روی لیلای
وی هم نفس ای تا باک بر کای
خسای بچه صیاد مرغ شسته بیای
سایح رکهای رفته کتین تماشای
جراح خانه دل سوزن داغ تناس

تری نو کتیری در رسد کونج کرنی
سکنا خادرس شناسکس ماجر اکسای

نرکان بازمانده رک جواب سو
موج تسم لب آلوده مسی

نچو در کسک خاطر متاب سوکی
میری لئی تویح تانگ کئی

میری لئی تویح تانگ کئی

رخساری کی جو گہلی جلوہ کسری	زلف سیاہی شیباب کی
مید و اقطار کی طاقت نہ لاسکتے	ایجان برب اد و بیاب سوسکتے
غالب بیک سو کہہ کی چشم میں سر	افسردگی بوند کو مر نایاب سوسکتے
برہم میری تہ تکلف ہی	کہ جام باد و کف لب میری تفصیلاً
میری تہی مضامی حیرت آباد	جس کی تہی میں نالہ وہ عالم کا عطار
نہ لای ہوجی اندر تار و تار	کف افسوس بنا عہد تجدید بنا
نہان ہی کو مقصود جو کسائی	کہ ہر خاص سے مثال و راجد و ریا
شاد ویدہ بنا ہی خواجہ سید	ہم اور وہ مرکان کی وی تہا سائے
نسوی المومنین کر سرسکات دیدہ	جو لایحہ ہومید کجا و عا حرن
وفای اولبران ہی اتفانی ورنہ	اگر و یاد و لہای خیرین کی

کہہ معارفت باہر آبا و جد و رانی	کہ مرکان ج طرف ہو کف ان صحرا
بسنجی ہای قید زندگی معلوم مراد	شر ہی صید و ام شہرہ کسائی
غیر و ذکر و وصل عمری محکومہ ہمارا	کہ بہان ہونہ خراب ہاہ خوا لہجائی
اسدین تہائی کر کہہ مید ازاد	کد از تہا ایار سد تہائی
عشق مجاہدین حیرت ہی سہی	میری حیرت تیری شہرت ہی
قطع کی تعلق ہم سے	کہہ نہیں ہی تو عدوت ہی
میری ہونی میں ہی کیا رسوا	ای او مجلس نہیں جلوت ہی
ہم ہی شہر تو حسین میں اپنے	عیر کو تجھ ہی حیرت ہی
ہم ہی تسلیم کی خود الدین کے	بی نیازی تیری عادی ہی
اپنی تہی ہی ہو جو کچھ ہو	اگر نہیں غفلت ہی

عمر چند کہ ہی حق حسد ام	دل کی خون کرنی کی برصت ہی سے
کچھ تو دئی ای ملک نا انصاف	اے وہ فریاد کی رخصت ہی سے
ہم کو ہی ترک فاکرتی ہیں	نہ سہی عشق مصیبت ہی سے
پیر خوبانی جلی جای اسد	کرنہیں وصل تو حشر ہی سے

رفار عمر قطع رہہ ضطر ای سے	اس سال کی حساب کو رون آفتاب سے
ظاہر ہی طرز قید سی صبا کو غیر ضا	جو دانہ دام میں ہی اس گلاب سے
مینا ہی جی ہی سروں شاطہ بار سے	بال تدر و جلوہ موج سر آہ سے
رخمی ہو ای پاشنہ پائی سات کا	نی بہا کی کون نہ آفات کی تاب سے
بی چشم دل کر موس سر لالہ را	یعنی یہ ہر ورق ورق تاج سے
جاواہر بادہ کو بردان ہی ششخت	عاف کمان کری ہی گرتی ششخت سے

نظارہ کہ کس طرف ہو اوس قی صحن کا	جو کس ہمار جلوہ کو جس کی نقاب ہی
دین نامراد و لکی لکی کو کیا کرو	مانا کہ تیری خسی نکتہ کا مینا سے
گذرا سہ مشہد بیغام یاری	
قاصد بہ محکورشک سوال و جواب سے	

ہی از رسیدین کنوشن کا مجھی	صبح وطن ہی اخذہ و دندان کا مجھی
ہی بیتاب رشتہ شمع سحر کھی	جھلک از بی نفس نارسا مجھی
و مان کہ باہر رود تدر میں منور	بیان شعلہ چراغ ہی برک خاشا مجھی
دو ہونڈی اوس منی اس لوگ کھی	جسکی صد اہو جلوہ برق فنا مجھی
مستانہ طی کروں کون وادی خیال	تا بارگت زری بد عا مجھی
پرہ از مینا ز تماشای حسن دوست	ہاں کسا وہ ہی نکتہ شہنا مجھی
کرتا ہی کس با ہمیں ہونی محاسن	انی گئی ہی کہت کل ہی جا مجھی

از خود گشت که بدین خوشی به حرفت	موج خبار سر بر روی صد
گفتا گوید که چون سر می لگا معال	کسری که انجانے رو اکاے
تا حدیست ظفرنی طبع آرزو	بارتے لبندی دست عاب
شہ بیان آوانه نوم کلین حرام	ز بار واکتے موج صبا
یکبار امتحان ہوسے ضروری	ایچوس اعس بادہ مرد آزار
بین فی خون کی جو اسہ التماس	خون جگر من اکب ہی غوطہ دیا

دلکھا قسمت کہ اپنی شاکا	دین اوئی کہون لاکت ہی دکھا
ہازہ ہوسے کہی کراندی ہن	اکبتہ تندی صہبائی کہنلا
غیر کو بارو کہو کر مع کتاچی	کر جیاسی او کوالی ہی شہا
سوکوت کہ سرور نامہ کہنجا ہی	دلکھی و حاکہ دم سے کہی

دوہم بدیر بر طرب واہ واہ	نغمہ ہو جا بان کہ نامہ ہر اچا
گر جہ ہی از تغافل رود دار راز	پریم کسی کوئی جاتی ہدی وہ با حاک
او کی پریم آریاں شکر دل رجو ہا	مثل نقش بدعا غم شہا
ہو کی عاشق و پرین اور نازک کین	رک کہنلا حای ہی جتا کہ او
نقش کہ او کی صورت ہی کیا کیا	کہنجا ہی جہد اتر نامی جھا

سایہ میر مجھ ہی مس دو وہا کی ہی آ
 پاس محل اس جاکھی کسی شہا

ای خیال وصل نادری می شامی ہر	بجگہی کی کابل ہوئی حاک
رچ کیا جوش صفائی لف کا	نی نزاکت جلوہ نظام شہا
برگزیر ہمای کل ہی وضع زرفا	باج لیتی ہی کتا ساسی کل
سکہ ہی عبرت اویٹ کہنجا	میر جی کام ہی مال مادیوں کا

همیشه تیر قیان که چه می آید	لیکن این سببی ماکوار است بر می آید
کرم زیاد که تا کنون نهالی نی می	تیران بحرین می دلیالی می می
نشانیه دو عالم کی تحقیق معلوم	لی ایسا که بگریمت عالی نی می
کثرت آری وحدت سی پرری	کردیا که از ان ضام حالی نی می
زندگی پر زود و وفا کا مارا	نشانیه غضب اس غالی نی می
موس کل کا تصویر بکے کشکا نرنا	عجب آرام دمی بیروالی نی می
بسکه فیاض خزان چستان سخن	رنگ سہرت نہ پاناز خیالی نی می
جلوہ خورشید فانی سبب	
کہو دیاسطوت اسما حالی نی	

فرست اینہ صدر خود آری	روز و شب کف افسوس تماشای
و حست زخم وفا دیکہ سزا دل	بھی چون چہر تیر آفت کراشی
تیر سچہ سچہ سرد و کویا می با	کھل صدہ سچہ سچہ کما می
ماہ نویدین تو دل کل مضمون	چمن آری لہس فرحت تہا می
بوی گل و سببہ ارو چمن جاہر خوا	وصل مررکاب خون کسوت می
کرم طوفان خزان کما کما ہا	ماہ تابی کف خیم تماشای
اوکل ہا می و دیوار سبزہ غاب	
ہم سامانین ہن او کمرین آری می	
رابطہ تیرا عیان درو می صد	اعمی کو سر تہہ سم او ارشنا
موی دماغ و حست شہرہ فانی	کسیارہ دو عالم یک اہنار
دیوار کئی می کجا در حسرت ام دنیا	موج ہمار کما کما برف تہا

پروانہ سی ہوشاید تین سید سمع	اساں وفا بہت بائی جہاں
ای اضطراب سر کس یک سجدہ و	میں ہے ہوں تمک تکر و اعجاب
فی حرت لے نہ ذوق بقراری	یکد رو و صد دو اک صد عا
ریای می ہائی لکن چار باقی	تا کو چہ ذوق موج حمایہ آسا
و حشت کہ کنج قاتل حرت نفس	جب نالہ خون غافل تا تیر کسلا
تجانہ میں ادھی ہذا تہا کاہ کا	
حضرت علی حرم کو آپ کا خدا	
خدا کا کہنا تک و صد ریح و	مجم کسبو ہوسیر تہا کس کا تی
کریں کہ قدر سگدہ عاشق و ارا	صد و ندان کو سری حسی تہا
دریغا و و مرخص کیم و طمانتولی	تقد ریک نفس بصد ریح و
بھین آو کو دست کا و فضل	و مرتع توکل ای کو باسی کا تی

محبین ہی آو کوسہ باکی گمان حرا	
کہ میں فی دست با با ہم کما ادب	
کریاں سر نہ کنج تہا عجب باقی	و سکتہ تک نام و صد ہوا
برترین عالم تکلف کصد آ	میا سکت کا کو کسا زونہا
فکر سخن کیش از ندانی جموشے	دو و چراغ کو یاز بجزیرنی صد آ
موزونی دو عالم دربان یکد	مصرع نالہ فی سکتہ ہزار جا
درس خرام تا کی حمایہ روا	اس موج میکو غافل ہا تہا
کو فہمین لاجلہ صد ساعہ	چشم تیر خوش مخمور ہوا ای
کات کہ میوا ہی صد دعوت	طوفان نالہ دل تا موج پوریا
ای چھتیا یعنی کف کارین	دل ہی تم سادین مشہ تہا کی
ہر نالہ اسدی مضمون ادو حوا	یعنی سخن کو کا غذا حرام ہوا

دعوت دست عجم سیدان	ایہو مساک موعشق کارسان
کار کا ہستی میں لاداع سان	برق خرمین احت خون گرم سان
حیرت طبع نہا خونہا می نہا	رنگ گل کی بودمان نینہ سان
عشق کی تعاضل ہی ہرزہ کردی	روی شہت افان چشم زندان
عجب شکفتن بارک عافیت معلوم	ماوود و جمعی غاب گل شان
وحشت انجمن ہی کان دکھ لالہ کالم	عسل و دوجگر کنی غاب بال شان

ای گرم ہو غافل ورنہ ہی سید
 بی گھر صد کو باشت خیم سان

پہر کھانک لگو بقیراری	سینہ جو یای خم کاری
پہر کھوونی لگا ناخن	آمد فصل لالہ کاری
مقدہ مقصد لگا و نیار	پرووی برودہ عماری

چشم لال جس رسوایے	مقطعہ دل خریدار ذوق خواری
وہی صدر تک مالذ فریایے	وہی صد کونہ اسگباری
دل ہو اخرام ناز سے پر	مخشدستان بقیراری
جلوہ پر عسرخ ناز کرتا	روز بازار جاسباری
پہراوی ہو فاپہ سرتے ہن	پہرووی زندگی ہماری
پہر کھلائی در عدالت ناز	گرم بازار نو جداری
مور نامی جہان میں اندیزہ	زلف کی ہر سر رستہ داری
پہر دیا پارہ حکرتی سوال	ایک فریاد واہ وزاری
پہر ہوی ہن گواہ غش طلب	بقیرار یکا حکم جاری
دل و مزر کا کجا جو مقدمہ نہا	اج پہراو کے روٹکاری
نجدوی بی سب ہمین نہا	کچھ تو ہی جکے برودہ داری

مرکز نور پرده کسار می	بال سمنه راستینه نازی
طاووس خاک حسن نظر نازی	هر ذره چشم کلمه نازی
انگوش گل یاسینه ذره ذره خاک	عرض بهار جوهر پر داری
ای بوی گل غریب که وطن	هر خرد و اشیا ن بر داری
ای جلوه خیال سوید آمد	چو نداع سعه سر خط آغازی
و حشت بهار نشه گل ساعه شرا	خیمه سری شفق که در نازی
فکر سخن بهانه پر داز خاموشی	دو در چرخ سره آوازی

خی خانه فیض بیت بیدل کب آ
یک نستان ظلم و اعجازی

کلی که ز جوهری کس می بیند رویان کی	که شمع خانه دل بس می فروزان کی
سیاهی حسی که با وی دم تحریر کاغذ	میری قلمین یون تصویر سیاهی

درین راه سحر که کار ما در صبح کی	که بوتی یایا دهر سرد مهر تو بان کی
همه محبت که طوطی بین نشستی هر روز	سیاهی میگرد آرمین لستان کی
محبی ای خنوبی بی تکلف به داری	ولیکن کجا که چون جوهری کس با کی
سرد کایا بی بین نی حیرت از نای	که جوهر بیشتر کار رنگ حی حشر آ کی
خدایا کفر ازل نظری خاک جهانی	که بدین خند چون عیان دیوان کی
هوا سرم بهیستی ده سی کون خضر	بسی از حرم کجاست کجای سوزن کی
بیاد که می صحبت کت شعده کی	چساون که بودک عالی سوزیدن کی

چون نسیم کس کین کوسا و ما کی	نکته سخر اس دل نه ت ز کانی کی
نسا کس نایستی که کسای ازاد	هوی بشیر موج آ کو دوست کی
که ز است سحر ما رساله منا	بر دستری می خانی تیرانی کی

کمان سے رکھی گئی اسی طرف سے	نہ کبھی طاقت خم سارہ ہمت پائی کی
تکلف طرف فرما داری سید	خال اسان لیکر خوجی سے کرانی کی
وہاں مردوں کو تو ارباب کا طہارت	سرا رکھتی تری سب مری کھائی
اسد کو بوی مین مری ہو کھانچ رہی تھی	
تھیر مین باقی ہی سرات تو جوانی کی	
کپور سے سر اور باوید و لہر کے	مبادا خذہ و دندان بنا سوچ کے
رک کے کو خاک دشت مچھون کے	اگر بوی کجا جانہ وہ مغان کے
میرادل مانتی مین عاریت علی سوس	یہ جیا جانہ آج جو مین سوس کے
پر وادہ شاید بادبان کشتی می تھا	ہوئی مجلس کی گرمی ہی اروانی دوز کے
کروں یہاں دوزوں پر شانی عرص	کطافت اور کئی اور مینی ہی مری کے
غور و طہارت مینی شہ مایا کی ستان	مردمان عھسان طراوت کو کھانچ کے

کھانکے روٹن اور حیمہ کی جھمکتی	میری ہمت میں کتا تھی پورا تیر کے
اسد جرات میں زور پانچہ کو کتا تھا	
دو تو تاشیمہ جو مین گرتی سکندر کی	
نکا و نازنی جس تکلف سرات کے	دیا برو کو چھیر اور زونسی کو تیار کے
روانی موج می کی کر خط حام اشا	گلکھیت ابوس سطر کے عمار کے
شہ گل نی کیا حد دست کلان کے	عصای ہندی کس کو دی حد کے
سین پرش عرف اب اور دون کے	تس خدات نی یہ صبر کل مین کے
برس نکلا غباروں بوقت کر یہ ہوئے	
کھائی ہوئی سب مینی انکو مین نصارت کے	
ضبطا عین نکا سہ اید کمری	محرز م سردن بد مچھ سے
اسیان نہ بہا عیش مین مین	ہمان بر وازر مک قبا ل سے

جهان گشته نهایی روی	بامتاب که پر کرده تصویر
رحم فرخ زینت طرازان	مهرهای سمع بین اماک عجم کلکری
کرده سی سخت بین بوی ام اور	لخت لخت دل مکین خانه زنجیری
ریز رخ و فاجی سبز نو سهای	سپان بکوی شمشیری مضبیه

جوبه شام غم غلوت دل تناسد
وصل بین سوز جمع محقق بر

خبر مکنه که مکنه کوه و جان	و دجله و کرند درین جان و زانو
نفس سار و قیث مکنه اشک	زیاده او س گرفتار مومن که
مکتوبت بر مرقطه زن حان	ساده و صلیه معد و شج حانی
جنون سده و مکنین بی شای	هو و کینه بیکه اوس فرض قتل ایل و قلا
گشته شه الفت بر علیان	هو مین همی هنر سکو جو و صوحا

که جو سرتش نهض از و جان

باز در این عالم

دوق جو و داری خراب و خشت	ایینه خانه میری مثال کوز زنجیری
توره و می بونی کس کس اعلو پروا	هر بیابان کیسان جنت نعمت ری
میکن منو کوز بر خط کاسیا	نعرش رفتار خامه ستی تحریری
خانمان جیران غافل از زنجیری	جب بوی هم سگیده رحمت کی گساری
جایی که خشت جزا و مراثی	کسوجی ایمان ابد ستی تیر
شور از و اوس دل بر معنی شمع	نه سر تا ناخن با زرق یک سگری

اب هو جاتی بن سنگ تمت باطل می و
اسک سید اگر آگره فی تاثیر می

دیکه تیری انوی که مزل شمس	طایسیم با کوه شعله که دام
سوی جسم فتنه ایام	فخمت ریب کردش صدم
جلو و بنش سایدی حق کاه	کعبه بنش ساید مرد و کاه

<p>کو نفوس و غار حرات و خشک غفلت و سرکشته تکین بزوم و داع نظریطس نامبر</p>	<p>ترس انا و سون بر صد نام ای همه خواب کرا حق صند نام دست قص شر بر پوس نام</p>
<p>گریطوفان کاب ناله محرفان بیروسان اسد قهر اسخام</p>	
<p>تو کانی خالکین بر شفقش داعی لطف خار سکیو بی در دل حد کر اثر منت صفای طبعی جلوه نارس بخش بار مهران عدین و طرب کانی</p>	<p>امینت حال مثل کل صراع پینه سینه سراب کف بلبلان داعی دلان و دم حرم زاع دلی او شبی جو غبار کرد و سو داع</p>
<p>سحر کوه اسد چامی ای داع وای کینه رده دل سید و سید</p>	

فی اعدا الیوم

<p>فی اعدا الیوم سبک سمن بنان تبادا م سخت و اسان مستی ماری بی فایر و لیل نکستی عشق کی بوچی ای کینا تیری ما گیا موتلانی که دهرین کتبی ای جنو کی حکایات جوگان اندری تری سده جو کس نام ایل موس کے فتح می ترک برود نالی عدم بین جد ما برود</p>	<p>جنی زباده سو او نی کی کم سو او زنی نای ای که گرفتار سو بهانک که اس نام ای سو دو لوک زفته رفته سرا امام سو تیری سو ای همه بیت سی سو هر چند اسمن اتنه ماری سو اجزای ناله دلمین سر زرق سو جو یا نو او شه کنی ای او کی علم سو جو بان نه کج سکی سو وین ای</p>
<p>په پوری اسد نه کنی کدی بی دین لکی سایل سوئی بو عاشق ایل کم سو</p>	

شده می گوی چون دو در جرح گشته	حامد واع سعه اند و در جرح گشته
رحم کر طالم که کیا بود جرح گشته	نصیح عار و فاد و در جرح گشته
دل لگی کی از روی جرح گشته کسی تقی	ورنه نمان بی رونقی سود جرح گشته
واع بطعم بن لواع کر گل تویه	لاله خیمت الود جرح گشته
سوری کس نم کی عرض حراخانه	صبح کیر خم کسو جرح گشته
نامر او جلوه و مر عالم جرح گشته کجی	لاله واع سعه و مر جرح گشته
هو جهان بر و واع نامرست بخود	خواب باز کفر خان و جرح گشته
رحم لاشه و واع سوخی مطلب	
شعیه حال مقصود جرح گشته	
صبح بی معلوم آثار ظهور شام می	غافل از آغاز کار سینه احام
سبکی صیاد راه عشق بن توح	جادو ره سر سبز کمان خرم دای

سبکی

سبکی تیری جلوه دیدار گامی	سبکی تیری جلوه دیدار گامی
مستعد قتل کحالم ی حلا و فلک	مستعد قتل کحالم ی حلا و فلک
کیا کما عسوق نقض الود کتبی بین	کیا کما عسوق نقض الود کتبی بین
هو جهان سانی خور سید روح فرور	
و مان سده تار شعاع و در خطام می	
چشم خواب خامسی بین بی پرواز	سرمه تو گوی که دوو سعه اواز
یک عیاق ساز طالع ناساز	ناله گویا کر و کس سار و کی اواز
هی بر خامه زیر ساسی استعمال	نامه خود پیغام کو مال و پر پرواز
بر نوشت اصطلاح انجالی الفت	مال خامه خار خار خاطر آغاز
سرمه می طرز تلاش انتخاب کنگار	اضطر چشم بر یاد و خسته آغاز
نغمه می کانون بین کنگار	رشته پاریان اوسان کنگار

دستگاه دید و چون با محبوب کس با جان بخواه کن نشین با انداز	
کسوی اطهار خیر از وحشت مجنون	تسلیم
لمعی اسد محل نسین از می	
اگر میری جان کو قرار بین	طاعت بیداد استار بین
دستی من خست حیات هر کی	شده باز آره خار بین
گریه نکالی تیری نام می محبو	نای که رونی چه خستیار بین
همی عشی کان کس خاطر	حاک بین عشاق کی غبار بین
دستی او شاد لطف جلوه های معانی	عیر کل آینه بهار بین
مقل کامیری کبابی عهد دوبار	دای اگر عهد استوار بین
تونی قسم کسی کی کسای می غای	
تیری هم کاکچه اعتبار بین	

مواجب جن کم خطر بر خدا رساوه	آبای
نشین می غریب الفتن حاصل غیر پای	نظروانه سرنگ بین افتاده آما
محیط دهرین بالندار نشستی کوشش می	که بهمان مریک حباب است که آما
دیار خوش بدین جانی سوداگری	مشاع زرد کانهما نصارت داده آما
سهر و استکان با وصف ساکن تعلق بین	
صنوبر کاستانین با دل ازاده آما	
بفکر حیرت امینه پرواز زانو می	که سنگ تو مثال سواد خشم امی
ترجم بین سگوبو کی می سماخ زری	سریک خشم یا ران هم سیرو
گری می دست فرود بوش هم توانا	پشت اندوه در کف نفس تو یزید بارو
مواجیح خمیده ناتوان علی	که طایر چه نور سید دست پر بلو
استدالی طبیعت طاق ضابطه ام لاو	فغان دل به سلوناله بهار حو

جو غم سے پہانک سکونی محکوم موتی مانع عاقبتی ناز خود مینے سپیل کشت دل ہی امکیر کا کھلتی ہی تشہین بسو کی رفتی شوئے بہا ہی پہانک شو عین کفایت رفوئی غم مطاب لذت ہم سوئے دو کس کس کتا سہ چلوہ فرمای ہی	کہ تار و امن تار نظریں و منگی تکلف بر طرف شہید خیال ہی غریق بحر جو باسی خوش خاشاک حاصل ہی عرض اسکیاں کہ مہی قاتل ہی کہ چشم ترین مرکب پارہ دل ہی دور سہجوت کہ پاس سے ویلہ نہ حاصل ہی چکنا غم کس کا صدی اختیار ہی
مندان با نظر فکر سخن بین تو مچی باعث و اماندگی عمر و صفت یاد ابد ہون جو رہا ہوں کہ بین صحرانور	مردک ہی طوطی سہیہ تو مچی سردی ہی ناز بخرم ام سو مچی خارباہین جو ہر آئینہ زانو مچی

خاک

خاک فرصت بر سر ذوق فنا ہی یاد مرکا نہیں شتر زار سو دا خیال دیکھا حالت پیری کی عم کو کرت جو ہر جسم ہو گا سوید با ہون سراپا ساز اسکا کسایت اضطراب عمر مطلبت آخر کی جامی در مان لیں دل ہی تیغ ناز	ی غبار سہیہ ساعت ام سو مچی جامی وقت تشہین کد کد ی لگاہ شتا تیر اسر مر سو مچی خوب رویوں نے بنا عاقبت مدو مچی ہی ہی ہتر کہ تو کو مین بگری تو مچی جستوی فرصت لظہر زانو مچی مرہم زکار ہی ہوسمہ بر سو مچی
سازایمانی فدی عالم سری اس قامت خم سی ہی حاصل سو ابزو	
نہ ہوی کہ میری مہنی تے نسہ خار خالہ حضرت دیدار تو	امتحان اوہی ہی با ہو تو یہی سوں کلچین کستان نسہ

پستان جم می همه ککالو نغی	ایکدن که نه مورم مین سانی نه
نفس کی که چی جسم جراح صحرا	کریندن شمع حسیه نه لیبه نه
اکتسکا مه به موشوی کهر کی	لونه عم می نهی نغمه سادی
یتایک کنایه کی پرده	کریندن مین میری انعامین می
عزت صحت خوبان ی علمیت بچو	
نه سوئی غالب اگر عمر می نه	
دل بیا ز خود زده تصویر	که مرکان یه ایزتستان قالی
نشره کردس اگر کیفیت فرا	نهان کرد و با درین جام سفالی
نوشه بر تاقدم قد چمن رویان	بجای خود و کرده سرد میای
موانینه جام باد و عکس و عقی	نسان حال رخ شاخ سر آتالی
مای غامز موطی و وصف لمر	که مار حاد و به منزل نازکی ای

اسد او نه ساقیا ساقیا سو وقت	لسا لظسم مین بالیدن مومن
عجب طای علی با دلی علی مین هم کی	که اینی سایه سی برانوی می قد م
قضانی تمام می با خراب و ده آفت	تقط خراب کلبا بس شریک است م کی
عزم زانی چهار شاعری طاعت کی	و کریم هم سی او سانی می لذت م کی
یہ عمر پر جو بر سانساق قہسای مین	تمہاری یوای طرہ ای جام خم م کی
دل و حکم مین ایشا چون اکامت به چون	هم انی زعم مین سمجی می ہی او دم
حد کی لوطی او اس جنون کی دینا	که او سکی در یہ سمجی مین مہ بری هم
فہم خازی ہا کی میری لی مین غالب	
مہ کیانی ہی جو میر جا کی فہم	
تعاقل دوست مین اوداع عجر عالی	کریندوی کی سمجی مین میری ہی عالی

تبا کج حال نخت بود کس قدر بار	سیری فریاد گو کب سار سار عجز نا
سنان بهار حوی سمرگان	کی کاغذی بدین بر پیرین کل نیالی ای
جنون کرای چمن تهر در سن شغل سنا	نماه سو کو صحرای یوان خزالی ای
سستی او خاک که ابر ساری	ز مدعی سطر به جام لبر ز سفالی ای
رآباد عالم امت کی بودی	بری بدن جسد رحام و سحر محالی ای
سهمت که چه خبر و ما همیا منعم	
که به نام روی سیر افکن میدان عالی ای	
تشت زده پیشا جووه بانی ما	ایینه ز صفت انداز روانی ما
رنگ سی کل فی دم عرض لانی	بر کل کل ز به نیکی انسانی ماکی
زلف تهر بر شان نقاضای مکر	ساز سنان به زبان خار بانی ما
آدر خطی که خنده سیرین که مباد	تخم مور آینه دل کزانی ماکی

مهری گرفتار کنیجا تعیاف کن	خواب صیاد سی پرواز کرانی ما
خشم پرواز و نفس خست بر صعب	شهر کاه پی زرده رسالی ما
تووه بد جو که تیر که تماشای	دل و شانزده که استفتیایی ما
دشت سوز تماشای چون کج کل	سکان حم حکم بانی فانی ماکی
لعل نازت طباطبائی شرب	بای طایوس بی خار بانی ما
و تپ عشق تنهای که چون رسیده	سعد ما بنض حکم بر روی دوانی ما
کر ملی حضرت سید کا خط لوح مزار	
اسد اسند پرواز معالی ما	
کاوس زود حنا پوشید مهنون	ماخن اگشت خوبان نعل دارون
ای شهرت روانی غنای خاک	خبر جلا و بر کبد مجنون محمی
ساقی ای ایک سی اغمین سکو کیج	ارزوی بوسه لبهای سیکون ای

<p>بگویی آمد که جوین شانی سی جبح و کیلی جوین عالی کی ترفی سی که عسکی سی نفس عیدن شکری آ</p>	<p>کردن عام مشاوه و کردون سی بدلی مانند کاس روزافون سی و اسکتن ایال در بر من صمون</p>
<p>کاسن کو تیری صحت آره عوس ای ای و مان لکا استغماروم لبیدی آینه نفس سی مای که و کس از سکه سکه مای عم صطکی انداز سنگام تصور هون نوز و کر بو</p>	<p>مر عجب کاکل هونا غوس سی ای همان ناله کو اور اولسا عوی عاشق کو عبار دل اکو هوه صفای داغون کا نظر انا خود شناسی بیه کاسه زانو بی کجا کدی ای</p>
<p>و و د مکدی کن نامغور و هوا غاب صد بوه سیک صبح جدای</p>	

کلی

<p>جس رخ کی ہو سکی تو دیر رو اچھای سرگشت حنا سکا تصور کیون تی مو عشاق کی چو سکا ای خیران میر لب جسم حکیر کو زندگی اہد سحرہ عبت سی صد حیف و نا کام کہ اکتیر سی</p>	<p>لکڑی چھو بارک سی تمہین عود دل من نظرانی تو ہی ایک بدو صاحب کو سی سنا نہیں باو بخیرہ جی کہی ہو سکتی رو انسانی کہ رہی تو ہی ہر وضو حسرت ہین تی ایک عیب بدہ</p>
<p>دوشنی کی کہی نہتہ لجا با ہو حکرو خبری کہی بات بوچی ہو کلوگی</p>	<p></p>
<p>یون بعد ضبط اسکا کہو ہار سبک بکدی شیکہ سی م معاز و مولع مار چون طہینہ</p>	<p>پانی سی کوبہ کو سی صبی وار کی حیران کی ہو ہی ہین ل مہار کی نقش قدم ہین کم کف ای کی</p>

طاسری کی کھوت سیا روز	کو ماکہ تھنق ہن خط خبار کے
حسرت سی کہیہ سہی ہن دم آپ کل	باشد ہم اسگ ہن کاجار کے
انخوس کل کسوہہ برا دواع	ایعدیب جل کہ علی دن بہار کی
ہم سو کر وصل و غم بحر سی اسد	
لایق ہنن ہی ہن غم روز کار کے	
اکر کل الفت کی ہم جو سنے جاہی	یریلین کی فہر و کو د امجدنی جاہی
فسون جن ہی ہی سچی کلکو تہ ارا	بہار او سگی کف مسئلہ ہنن کی
نوی ہن کل با ساجد ماعی	سکے کان جو ہنن ہنن سدی
زہی تہ تہ و ار خطا تہنن	مردہ سچان کی سوز اساجدنی
جو ہا کہ سچی ہن حیرت انداز قلی	کلمتہ سیرین جی ہن ہن ہن
جھانچ و ہنن سناخ مطاب کے	نفس فاکت لحد دروید جاہی

نوی

نوی طایران شہان کم کردہ آبی	تہا سہی کہ رنگ تہہ بر کوئی جاہی
اسد حاندر اطفا کہ تہکا لم ہم اعو	
زمان ہر روز مو حال دل پر سدی جاہی	
عاسق نقاب لبوہ جانانہ جاہی	فانوس سمع کو پر پروانہ جاہی
ہی وصل ہر عالم سکین و ضبطین	معنوق سوخ و عاسق پروانہ جاہی
پیدا کرین غ تہا سہی ہر دو کل	تہکسو کو ساغر و میا نہ جاہی
دیوانگان ہنن حامل از رہان عشق	ای بی تہیز کچ کو ویرانہ جاہی
اوس لب ہی مل جا کجا بو گہنی با	نضیل سوخ و حرات ندانہ جاہی
ساتی بہار موم کل ہی ہر روز	پہان کے ہم کہ زگی پمانہ جاہی
جا و وہی طرز کھنکو ی یار اسد	
ہیان خرفنون ہنن کرفانہ جاہی	

جانی خواہا کو جتنا جانتے	یہ اگر چاہیں تو بہر کیا جانتے
صحت رندانسی احب ہی حذر	جای می ای گو گھنجا جانتے
دل تو ہوا جہا میں ہی کروا	کچھ تو اسباب بتنا جانتے
جہا ہی کو تیری کیا جھانسا دل	باری اب اس کے ہی جھانسا جانتے
چاک مت کر جی بی نام کل	کچھ اور سر کر ہی اسارا جانتے
دوسے کا پر وہ بیکار کنے	منہ جہا نام ہی جو را جانتے
اپی سو آہن کیا چلتی ہی سے	یاری ہی سکاہ ارا جانتے
دہنی نی میری کہو یا غیر کو	کستور و ہمن ہی دکھا جانتے
مخمر مرنی یہ ہو کے اب	نامدی او کے دکھا جانتے
جانی ہن جو برو بو کو اس	کے کی صورت تو دکھا جانتے
غافل ان مین طلعتوں کی واسطے	جانی والا ہی اجھا جانتے

خواب چھت محل ہی پرین مجھے	رک شکر کو ملی سوخی نرکان مجھے
عم عساق ہو ساد آموز تان	ارزو خانہ آئینہ ہی پران مجھے
کچ تارک کین کیری اختر ہر	عینک خم بنا روزن ان مجھے
ای تسلی ہوں وعدہ پافون	وزنہ کا سو نالہ سامان مجھے
بتن عہد محبت منہ نادا	خیم کسو وہ رنا عقدہ ہمان مجھے
اتن آفرینے کب سعد ایما تھی	تہا کے اصد سہر صرا عان مجھے
ای اسد و شریں وصلنا معلوم	
کاش ہو قدرت بر حدن ڈان مجھے	
جوہر آئینان نرکان مل سوڈے	قطرہ جوہر نی سکا سو کا بوڈے
دامکاہ عجر ہن سامان اسان کھان	برقانی ہی دریا طر سوڈے
ایوں عرض نا زستانی کا	جون طاو کس داغ مشک انڈوڈے

ایریا کار تبه بالا تصور کردنی	سیرکی داغ کی سیریل ندود
ای سواد خطی انوی امل غا	خامه میر سمع قبر کسی کجاود
کیا کهون وازکی اوارکی کی	عاقبت سرایه بال و بر کسوه
حسرتک ای بدن خراود سر	مرک بی حست نکرا ه عدم نمود
بنه بنیای می که تو تم نی کا	پستان ناصح بصیر کو بود
گرت اناسی مضمون میری سده	
مرکزت نوک خامه در سوده	
مرقدم دور منزل ی نمایان	میری قاری سهاگی بیایان
دورس غموان تا تا تغافل بهتر	ای که سیر سیراز و مرکان
وحشت افس دل بی تنهایی	بودی طرح ربا سایه کیران مجه
آزاد کز تاسی بیایان و سن	چاوه جون سینه کو بر حیران

۱۰۰

خودی سیر تمید فراغت هو جو	پری سهای طرح میر سبتان مجه
سوق دیدارین کر توچی اون	جون کل سمع هو نظاره برن
سکینی ای سب بحر کی حست میت	سایه خور سید قیامت ایان
کردن ساعرضه جلوه رکین مجه	آینه داری ای کتین حیران
گله کم سی امیکال شکبی ای سده	
ای حیران جن خاک کک کتک	
ای جو ساق و قی که ساقی کتک ساقی	تار و بود و س محفل مننه بنا کری
کرتب سوده مرکان نصرف اگری	رشته پانسومی بال نفس سده اگری
کرد که او ان صفحه نفس کتک کوه	دست و سطر سبم کتک اگری
جو غزاد ار سید ان نفس دیده	نویحه تامه اوار بر عفا کری
حلقه کرد حاجت کو سادالی تنور	حکس کوطوا آینه دریا کری

تو زمین جبکہ ہم جام و بوہر سکا ماہ بر روی رحمت تہ دور سجت	اسان بادوہ کلام کر رسا کری ہا امیہ بی خالی خانہ ویران کیا کری
ناتوانی ہی نہیں ہر در کربانی ہے ہوں ہر ایک جم تسلیم جو مولا کری	
حاک کی خوش گروخت ہر ماہ ہی سنگ میں دل ایوس باہر میکدہ کرشمہ تباراوی خط عارض لکھائی لکھوت	صبح کی نند خرم دل کربانی کری ایکینہ کوہ پرخش کربانی کری موی سمنہ دیدہ ہاوی کربانی کری نفس مطور جو کجہ کربانی کری کرکست تاسا کربانی کری دیدہ دل نور تار کاہ جرنی کری نفس مای نور کو کجہ کربانی کری
ہاتھ پر کراہہ ہا ر وقت مقہ جلوہ کا تیرنی عالمی کہ کربانی وقت ایستادہ خوش فاعی	

وہ الی

وہ الی خواہ میں کین صطراب بود کری ہی قتل کما و متن پیر و دنا	ولی صبر پس ل مجال جو تود یہ طرح کوئی مع کلمہ کو تود
دلکما کی خستیں سے تمام کر سکو سہ کو ان کو ہی اما در کہ میں لیکن	ندی جو بوہر تہ سہ سی کمان لندی کسی نامہ مراد دل خست تودی
یاد دی اوک سی ساتی جو ہم نفرت سے سہ جو سی ہی امیر ناتہ یا تو ہوں	یاد کر کہ میں دستا ندی سر بود کما جو اوسنی ذرا میری یا تو ہوں
عذار یا ز نظر بند خرم کربانی ہے ہجوم صطاب ہا میری بان جموس	عج کہ بر تو خور سمعستان کے برکستہ نہ ہر شاہ اوہ کربانی
قباہی جلوہ فرمایا س عریانی لب کرید معسوس دل اٹکا	نظر کل رک جان محکو تار دانا کہ خیمہ جلوہ انا رحم وندان کے

کشد و غنچه طرب عجب ز کده عاقل	صاحرا خوابان بهار سان
فغان که بهر شغای حصول ناسدنی	دماغ ناکر گشت طلسان
طلسم کج خلق سی نامی می	جان جهان مری فانی کج حسان
جنون بی محکومای می میرا	معمده تبه بین کمر بر اگر بیان
اسد کوزیت تپه مسکل اگر زین لبتا	
که قتل عاشق ملامت کجوا سان	
عبادت سکسگی گمنامی زار استر	ذریع سمع العین طالع بیدار استر
بسی میری فک کسکس تر تار	بیر سر سنج بالین می میران با بر
معمای کجک مخر خشم بوسیدن	کد ارمج مخلص طومار استر
نزه فرس رویه ملان اوزان اوزو	بیا چیه سیر و اد بر خار استر
شرک بر صحر اواده کورسم	اول سبت با افتاده بر جود استر

لطوف انکاه چون صطرار سام	سبحان اقباب صبح محشر ناستر
اسد چون بهار دیده بیدار کی صد	
ساری دید کو خواب زینجا عاستری	
خطری آفت زگر کردن جواد	نور و رو کس وقت می بود هم جواد
بیا س کس مرگان بر خار سوزن	بسم بر کجک بوجیه دام جواد
جرات دوری عاشق جی ای جود	که رشت تار اسکت دیده سوزن جواد
غضب بر افروین کج کوزیرهای جود	سفیید اینینه کی دیده سوزن جواد
سجده فصل مین کوتامی سو و نمانا	
اکر کل هر کی قامت به پیرن جواد	
نوامی خفته الفت اگر تبا جواد	پیر وانه تار سمع بر منظر جواد
اکر کسب برقی ان پروا جواد	بیا ض دیده کج کوف سیلاب

ز بس طوفان گل غافل کسای که بر کین باد گلن مار و جادو	آزین بیاساک ایست و غافل که قیضه بیخ خم محراب بود جادو
بر یک گل آری زو بند بخود پی نیز از اشک کی مجموعہ نجات جادو	
سدا و صفت نسوئی تحف حال گرد عجب بی کر عبا بر خاطر احباب بود	
ز یاد کی کوئی لی بنین سے کیون کوئی بنین باغبان بنی	ناله با بند فی بنین سے کریاغ کہ ای می بنین سے
بر حد ہر ایک ہی بن تو سے مان کہا تو مت فریب سے	بر جد ہی کوئی شئی بن سے ہر حد کہن کہ ہی بن سے
سادی سی کہ ز کہ غم نہ رہو انجام سہار غم ہو بہو	رودی جو نہ تو وہی بن سے بہ مصرف تا کی بن سے

کیون وقت گری گری ہی زار جس دل میں کہ تابہ کی سا جی	جی ہی یہ کس کی فی بن سے وہان غرت تخت کی بنین سے
ہر شے نہ کچھ عدم ہی غا آخر تو کسای ای بنین سے	
سہار تعزیت ابا و عشق نام ہی نہو چہ فسقہ مر ہم حراحتل کا	
بر ہر بن صطی ایئینہ بندی کو ہر چمنین کون ی طرز اورین سیوہ	کہ تیغ یار ہلال مہ محرم سے کہ او بیان نیرہ الماس و عظم سے
اگر نہ ہو وی ک خواب صرف شازہ بہت ذو بنین تعاضل فی ہری ہا	و کہ نہ بحرین ہر قطرہ چشم سے کہ کل ہی ہل ریکین ہر صدمہ سے
سدا بنار کی طبع ازرو الصاف کہ ایک ہم ضعیف غم دو عالم سے	سامم ذکر ربط مزاج ہر ہم سے وہ ایک کہہ کہ لفظ ہر گاہ ہی

شوق بد عوی عاشق کو کہیں ہی	کہ ماہ زرد خای کف بخارین
گری باوہ پیرت کس کس	خط پایہ لبر سرنگاہ کلین
عیان پاجی خای برکت تو خور	رکاوے دیوار خانہ زین
جین صبح آفسانہ کو یان پر	درازی کج خواب نمان خط صحن
ہو نساغ او دیار عینان	کہ خط عبا ز مدح جز لطف مسکن
بجای کر نہ نی نالہ نامی بل زرا	کہ کو کس کل شمشیر نہی نہ الکن
کہی تو اس سر شوریدہ کے ہوا دلی	کہ اکیمیر حیرت پرست مالین
اسے ترغیب میں چل ہو جا بر خدا	
کہ وقت ترک حجاب و دواع مکن	
دل سرباد و ف سودا کاہ تیز	یہ زمین مثل نیستان سخت ناو کیز
ہوس گیا خاک دست باروی	بیتون جاک کج خسرو پرویز

نوکلان

نوکلان سے جاوہ مانند کہ سودا	نہ صبح الفت شتر خور نرنگ
ہی بہار تیز رو کلگون کج ت پر	کاشکست رنگ کل خدش ہمز
کیون نہ خوش نام نغسان کل کون	یعنی اس ہمار کو نظارہ پر ہمز
مرتی مرتی دلہنی کی ارزوزہ	وای ناکامی کہ او میں کافر کا جہر
جلوہ کل دکھہ رو یار یاد ایسا	
ہو کس مصلحت ہمار استیاض انگری	
تا چند ناز مسجد تجھانہ کہنے	جون سبوح ل تجلوت جانا کہنے
بہاد نفس بکد دل صد جاک صکد	کہ زلف یا کج نہ سکلی سانیہ کہنے
راحت مکین سوچی تقریب نالہ	بای نظر بد امن فشانہ کہنے
زلف پری سلسلہ ارزوزہ	کے سرد امن دل دیوانہ کہنے
یعنی دماغ غنایاتی سیدہ	نمایزہ خمار سی ہمانہ کہنے

<p>خبر و نیاز سی پونه ابا و راه کرتی موی صورت یاری می جای بی فوق کرید غم سفر کجی آ</p>	<p>دوستکوار کے اچ حرف نفا کس فایده کہ منت بکاید رخت جنون سیل پیرانے</p>
<p>دمان دل بو هم تاشانه کنه کل سر سب اشار چوبیده پرواز اشیا عمق ای ناز حیرت حجاب بود و عبا چشم و اماند کی بهانه و دست که کصفحه کونه دین بر دواز ساد دیدار دوستان لبای کوا</p>	<p>ای ابد خجالت بیجانے ناز بهار خرمقا ضایه کنه بال پر می بوجرت بیجانے پای نظرد امن صحرائه درو طلب ناله پانه کنه بر خط عجز نفس تمانه کنه صورت کجا رخانه دیانه</p>

<p>ی بی خازت خون جگر آ</p>	<p>دست هوس کردن مینا</p>
<p>تربچین کنه ی سرم قطره سانا شزم سا کوه حال سحر کردالی قبل تصویر یون بیابان تیش ضبط نور ول می همه حرث اطبا حال سوغ می مثل جان خویش سرون کیون نهونی النفا فی او سکی خاطر میری عجمانی کی قیمت جت تم هو و الیا کر کفر اعترافه ه تار نفس موی تو لا و دو عالم صورت لهریر</p>	<p>موج کرد و حبسی ای چشمانی می بی سماع مهر ز نار سلیمانی می جنبش نال قلم جو تر افغانی می دواعی مضر و مریح حسیتم وانی می ای کریبا کبر و صفت و عیالی می جانتای صید پر ششای نهانی می لکته و یا حله اسباب برانی می ناخن بریده می مع صفای می نگرانی موی خمبسی کی کریالی می</p>

یاد می سادی بین عقد ناله بار	بجز زاهد موای خند زیر لب
بی لسا و خاطر التیره رسن	بها طلم قفل اجد خانه کتب
یار با اس سفتگی کی دوس	رسک اسایس می ندانوی آ
صبح ناید ای خلقخانه ادبار	لوژر ناموتوهای رنگیس رسن
سوی طالع می بوزنق معاین	نادر اعمال می تاریکی گوکب
درو ناید و سجا شمت وار	پرود و اریاوی سفت
طبع می ستای نه سجا شمت کرب	از روی سگست از ره طالع
دل لکا کر آب غالب محبی می سو	
عسوق اتی می مانع نیر اصبا	
کبھی می می کی چین کرا جی می	جفاین کالی می اوسر با جی می
خدا یا جذب و لکی مکر تا سزا لتی می	که جفا کنستی سوانی کج جی می

دو بدخوا و ریر و دستا ن ق طول	عبارت محض ضد کبر جی می
او د سرو و بد کمائی می او سر نه تو	نه بو جی جی می سنی بو لاجی می
سینه لپی می جی می المی کما	که و اما ن خیال باره جی می می
تکلف بر طرف نظر کی می می	و دو دیک جی می کیت قند دیک جی می
سوی می می می می می می می	بها ک جی می می می می می می
قیامت می که سو و مد عکا م غلب	
و ده کا و خود کوبی می می می	
مزه بیلو جی چشم احواد ک باقی می	سود و شعور و عا و سوجا سا ک
چمین کجیم کجور اتونی عراز صد	عدم بین جعفر و تر و شت ک
که از سنجی پیش شست سوی می	باشتم این کجیا و باک باقی می
سوز ک لیا ن عجز می دگت لیکن	شوارف لب ک حد جی می

چیز آتشا سوئی صرف خزان لکن	بهار بزمک حشر ناک باقی
نیرت جسم سانی کی صورت ساعر کے	
میری محفل میں غالب کروں افلاک باقی	
لکھ سو دیا خیال لکھ شکر کی	تا دل شب انبوسا آساجا کی
بیان فلاحن باز کسکا نامہ عمار کی	جادو پاکسارو خندی افلاک کی
نئی عالم صید انداز شد دل سوار	بیان خط بر کارستی حلقہ قمر کی
خلوت مال بر قمر میں کر راہ سو	جادو گلشن بر کز نسہ زر رخا کی
عین کرم اضطراب غفلت سرد	دور ساعر کا گلستا بر کر زنا کی
عرض و شب پر نیاز تا تو اسنیای دل	شعبہ بی پروہ حیدر مرچ خاں کی
ہی کند موج کل فراک بتانی اسد	
رکناں بوسہی از تو سچ جالاک کی	

زی

ز بسکہ مسوق تماشا جنوں علامت ہے	کسا دوست مرہ سانی بد است
برج و تاب بوس سکاف میت ^{نقطہ}	نکا ہنچہ سر شستہ سلامت ہے
جانوں کیونکہ شہی داغ طعن میں حمد ہے	بھی کہ آئینہ ہی ورطہ سلامت ہے
وفا مقاب و دعوی عسوی بی ہمار	خون سناختہ و فضل کل قیامت ہے
اسد بہار عاسی گلستان حیات	
وصول اللہ عذرا ن سرو قاسم ہے	
سکل طاوس گرفتار بیامی مجھے	ہونہ کھلام کہ سر میں ہمایا مجھے
بطاوس تماشا نظر ایامی مجھے	ایک نل تھاکہ مصدک کسایا مجھے
عکس خط نام سخن ناصح و امانت ہے	آئینہ بیضی طوطی نظر ایامی مجھے
سندستان جنوں انتم ^{نقطہ}	مورگان خانہ زنجیر میں لایا مجھے
گرد و باد آئینہ محراب خاں مجھوں	کسایاں دن تباہ و تھمایا مجھے

حیرت کا غناش زور ہو جاوے عمر	تہ خاکسبر صدائینہ بابا ہی تھی
لا لہ کل لہ سم نہ اخلاق بہا	ہو جان و دواع کہ ہو لو نہاں سہا ہی
دور و اطہار تریس کسوتی کل معلوم	ہو جان و حال کہ کا تونی سہا ہی
بیداع تین و عرض و عالم فریاد	ہو جان و خاک کہ ماتم ہن اورا ہی
جامہ مرڈرہ ہی سرشار مناسجہ	کس کا دل ہوں کہ دو عالم ہی لگا ہوا
جوش فریاد ہی لو نکا ویت جو ۳۳	
سوخی نعمتہ بدل فی حکایا ہی	
رونی ہی او عشق ہن بساک ہوئی	دہوئی ہی ہم اتنی کہ بساک ہوئی
صرف بہائی ہی ہوئی اسباب	ہی ہی دو حساب ہون پاک ہوئی
رسوا ہی و سر کو ہوئی اواری تم	باری طبع تو کی تو چالاک ہوئی
کتنی ہی کون مالہ بلس کوئی تر	رد جان کل کی لاکہ حکا جاک ہوئی

پوچی

پوچی ہی کیا معاس حکم فکراں	جو سمع اپنی ہ خوراک ہوئی
کرنی ہی تھی اس ہی تعامل کا ہم کلام	کلیک ہی ناخہ کہ بس خاک ہوئی
اس کس ہی او ہنگام او سی سہ کی کس	
دشمن ہی حکو ویکہ کی غمناک ہوئی	
سوخی مضرب جولان ہیا نعمتہ	کر کریر ناخن مطرب ہیا نعمتہ
کس ہی ہی عفت تجی بعلیر کا ہی	کو سہا سیاہی و دل تہا رجمہ
ساز عین بدلی ہی خانہ و پرانی	نیل بہان کوک صدہم ابنا نعمتہ
سنبلی جوان ہی ذوق تار کی سوئی	مالہ ز شیر مخمور شہوار نعمتہ
سوخی فریاد ہی پردہ زبور	کسوت ایجاد بلس خار نعمتہ
نشہ ناسا دیکٹ ساز طرب	کسیہ سر و سر جو بیا رجمہ
ہمت نہت کہہ رہم کہہ رہم	ہرمان تو میری مالہ کو ہی عتبا رجمہ

عقل استعداد و ذوق مدعا حاصل است	
بینه کوی حریفان بود و ما رنعمه	
خود درو شیهایی که می جانی خنده	عرض ناز سوخی و ندان می خنده
عرض ناز سوخی و ندان می خنده	بی عدم بین غمچه جو عبرت انجام
عرض ناز سوخی و ندان می خنده	عین بیانی حرام کلفت مهر د
عرض ناز سوخی و ندان می خنده	نفس عبرت در نظر ناله تحت در
عرض ناز سوخی و ندان می خنده	شورش باطلکی بی اجاب مشکوثر
جای استهزای غش کوی منشی است	
صبر و ستم و صفت مسوونمای خنده	
حسن بی پروا خریدار متاع جلوه	امینه زانوی فکر اختراع جلوه

ع

عجز دید نماننا زونا زرقین با حکم	جادو صحرائی اکای سعاح جلوه
اختلاف رنگت بو طرح بهار وجود	صلح کل کرد و ادبکا نه تراغ جلوه
انگ کجای کوی رنگ تا سنا با جن	خشم و اگر دیده اغوس و داغ جلوه
حسن خبان بسکه بقدر تماشای اسد	
امینه یک دست رد و امیاع جلوه	
جب تک زبان خم نه پید اگری کوی	مسک که تجسسی او سخن و اگری کوی
سر بر روی نه و عد و صبر زاری	کوی کوی تیری تنگاری کوی
عالم غبار و حست مخون ی بر سر	کت کت خیال طره لیداری کوی
افسردگی زمین طرب است الهیات	جون در و میر و بدین کرد جگری کوی
رونی ای بیم ملامت کرد گنج	خر کوی بعهده وان اگری کوی
مثال ظهور عرض کرا حین تک	امینه خیال کوی و کوی کوی کوی

پاک جگری جب ہر شش واسو	کیا فایدہ کہ جب کوسوگری کوی
بیجاری جو کوی سر شش منحل	جب آتہ نوٹ جانین ہر کگری کوی
حسن روح یعنی خون دور سے اسد	
بہلی دل کہ آتہ بدگری کوی	
جنون سوائی وارث کی تدریر ہر	تقدیر مصیبت و لذت کی تدریر ہر
خون خود بینی و تدریر غفلت نقد	بدین عجز اگر بد یا تقدیر بہتر
کمال حسن اگر موقوف انداز تعالیٰ	مکلف بر طرف تجوی تری تصور ہر
دل آگاہ کین خرید روی ہر	نفس آئینہ آراہ فی نامیر ہر
خدا ما خرم تا دل در دامن اکلے	مکہ حیرت سواد خواب نے تعمیر ہر
درون جو بر آئینہ جون ل خا	تبان نفس خود آرا حیا تحریر ہر
تساہی بہ عقل زبان سکر کا سخر	دعا دل محراب شش ہر

دشت

دشت کبان کہ سچو دانساگری کوی	ہستی کو لفظ معنی عقا کری کوی
ی لخت دلچی چون نرہ ہر خار سناخ	تا نجد باغبانی صحرا کری کوی
جو کچھ ہی جو سوخی ابروی یارا	مکہو مکہو کہہ کی طاق و دکھا کری کوی
ہر سگ شست ہی ضد گو ہر	نقصان بنین چون ہی سودا کری کوی
ہی دشت طبیعت یا جا و ناگہ	یہ درو وہ نہیں کہ نہ بدگری کوی
ما کامی نگاہ ہی بق نظر سوز	تو وہ نہیں کہ تکتا تما کگری کوی
عرض ہر سگ پر فیضای مانہ	صحرا کتا کہ دعوت دریا کری کوی
خانا بنین ہی خطر قاضی کار	بد بچیا نفس کیا کری کوی
وہ روح ابی خون بہ معرور اسد	
دکھلا کی اوسکو امینہ توڑا کری کوی	
باع پاکر حقیقی توڑا ہی مجھ	سایہ سناخ کل اضعی نظر امی مجھ

نار بر مایه کجا بود عالم کف خاک	آسمان ز صده قمری نظر آتای
جو بر تیغ لبشید و کبر معلوم	بوی بون و سبزه که ز سر او کف آتای
مدعای محو ماسای سگت دل می	ایمنه خانه مین کوی ای جانای
کسویشال می کس شک جمل کاب	ایمنه بنده لبین نظر آتای
حیرت ایمنه انجام خون چون	کس قدر و اوج حکم بعد او تهنای
میان بون حیرت جاوید مکزوق	لفسون کلمه ناز ست آتای
حیرت کسرخ ساز سلامت می آ	
دل بین ز انوی ایمنه تهنای	
کو دگی بون بار خاطر کرسد بوجا	بی تکلف ای سزا حست کجا بوجا
یا دگرایی نازهای التفات و لین	اسیان طایر رکت جنا بوجا
بصد اساتکال برده می کف	از سر نو زندگی بو کر ما بوجا

لطف

لطف عشق هر یک از و کرد و کند	بی تکلف یک نگاه آشنا بوجا
داوار و حسنا صده ضرب	کر همه افتادگی چون نقش با بوجا
وسعت شت بیا رکفت و حنت آ	
یک بیابان سایه بال ما بوجا	
گریه بر سار سوق بیابان و می	قطره خون حکم حکم طوفان و
گریه بی لذت کاوس گری حیرت	قطره اشک دل صدف ز کمان
بی تمان زمین چشم سسیر	نره فال و جهان خواب انسان
و صفت ایمنه و پرواز عدم تهنای	کس سر بال دل و دید حرا عان
در سیر یک می کس ج کد کاب	عجبه صده سپه ز انوی کستان
ساز و حشت رقمها که با طهار آ	
دست رکت ایمنه صفت آن	

خواب غفلت مکنیکا نظر بهان	شام سالی من تالاج حهربان
دو جهان کرد و تن یک بچو اسرار	فقد صد دل کبریا ن حهربان
خلوت و بدین کرد و جل بحر حده	استامین چشم در بهان
هکر و از خون ی صراط چه	اشک بن بچو تیر بهان
سوس ای مرز و در اتمت بیدر	نال و در ک و تنای اثر بهان
و غفلت مکر احرام سزدون	در نه بر سناک که باطنین بر بهان
و خست دل بی آ عالم نیر کناط	
خنده کل لب جم حکر بهان	
مستی بزوق غفلت افی ملاکی	موج شراب یک نه ز خواناکی
کلفت طلسم جلوه کفیت و کر	ز کار خور و اندک کمال
ی عرض هر خط و حال نزار عکس	لیکن هنوز دامن استه سناکی

هون خلوت سر و کی نظر بهان	و وید باغ حکو سوس بناکی
خبر خم تیغ ناز نهین و بدین	حیث خیال تیری نهی عاکی
چون خونسی کجه نظر آتا بهین اسد	
صخره امار اکمه بدین ککلت خاک کی	
غم و غمخورت تو سوس دل سلمین	و عای عالم کرد و کان لبر برین
نما ساهی که ناموس سوس ای	نفس تیری کلی میچین و اور بازار
لب علی کی جنب کس تی کوهاره	قیامت کت نه لعل سان
سدا و یکسا کز سناکی کستان	سرا راه می موج و امان کلچین کی
پیام لغزیت پیدا ادر عیادت	سبب تم نه و امان و سوس بدین کی
ز بس خرم منت ناکو ارا بی طبعیت	کنا و عقد جو ما خنست نجان کی
نهین سر و دست عشق غم زید باغیا	چنین سر می خا قدرت خط

سہارن پور کا نام خرام جلو و نایاب	جانسی دست جو کس کا نامی مع رکھتی
بیابان فانی بعد صحرای طاب غالب	
بسیا تو سہیت کا سہیل خانہ برک	
وہرت ہوئی کہو مہمان کی ہوئی	جو فتح سی ہرم جہاغان کی ہوئی
کرنا پوج جمع ہر جا بخت لخت کو	عرصہ ہوا می دعوت نرکان کی ہوئی
پہر وضع صیاط سی کی لکھی م	برسوں ہوئی ہین جاگ کر یان کی ہوئی
پہر کم نالہ ہای ہر بار بی نفس	دہرت ہوئی ہی سیر جہاغان کی ہوئی
پہر پیش احست دلگو جلائی عشق	سامان ضد نر ارنگدان کی ہوئی
پہر ہر با موخا مہر کا نچن دل	سنا چھٹرازی دامان کی ہوئی
باہر کر ہوئی ہین ان ویدہ ہر	نظارہ و خیال کا سامان کی ہوئی
دل بہ طواف کوئی ملامت کو جا	سندار کا صلکدہ ویران کی ہوئی

پہر ہوتی

پہر شوق کرنا ہی خریداری کی طلب	عرض سماع عقل و دل و جان کی ہوئی
دوڑی ہی بہرہ راگ کل و لالہ خیال	صد کستان بچاہ کا سامان کی ہوئی
یہر جانتا ہوں نامہ و لدا کر ہونا	جان نذر و لفری عنوان کی ہوئی
دو ہونڈی ہی ہر کسو کو لب نام برہو	زلف سیاہ زخیرہ شان کی ہوئی
ماکی ہی ہر کسو کو مقابلین ارزو	سرخی ہی نیروت نہرکان کی ہوئی
ایک بہار ناز کو حای ہی ہر نکا	ہرہ ذرع می ای کستان کی ہوئی
جی ہونڈتہ ہی ہر وی و صفت	بیشی ہین تصور جانان کی ہوئی
پہر دین کی ہر کسو کی ہری ہین	سر زیر بار منت دربان کی ہوئی
عالم ہین چھیر کہ ہر جو بن اسگے	
بیشی ہین ہم تہیہ طوفان کی ہو	
ویکتا ہوں جنت کیوں بن ادا ہے	حال سوئی سرنک سے بصرہ ادا ہے

دلم از برین کج طایوس مو	خوش تر کسا عرض صحراد آوه
پاترات مل طوفان صد آبی	نقش با جواکمان کجی آحاده
بزم می و تشنگه کی کس خیمت کا	سلسله بنضی یه نمان می کج
خیمه ییله سیاه و خاره بخون	جوش ویرانی می عشق باغ بروداده
بزم منعی و تماشای که حکم هم	
و کهنی بدن جسم از جاد علم داده	
نظر رستی بیکاری خود دارائی	زوی آینه می حیرت تماشای
ز خود که بستن دل کاروان حیرت	کله غبار ادکا جمله فرمای
بخیم زنده نرکان جوهر کت	سوجه نازلی و خشت شکسای
خراب ناله بلبس سینه خنده گل	هنوز و جو یکین و هم رسوائی
شکس از خیال اشو گریه عم	هنوز ناله برهان ق رعنائی

نزار فاعله از نو سیابان مرک	همو مجل حشر بد و وسع دورای
وداع حوصله تو فوق سگه و عجز	سه سوز کمان غرور و انانای
کو شش همه میات برود می	
کو حوصله با مرد و تغافل سبتن	حاموی عانس کله کم نخجی است
وی اطف سولنی بخون طر فذرا	تا ابله و عوامی تنگ پیر سنی
رامش کرا باب فغانا زه زنجیر	علیل ابد از خویش برون تا ختمی
از کبه ای جو مگن کتیه زود نما	کلبر ک بر با بس سر و جمعی
آینه و شانم همه دست همه ابو	ای حسن کدر حشر پیمان می
فریاد می کلمی می تان	
سج کهنی بدن الله که اندنای	

کاشانه دستی که بر انداختنی بی شعله سیمیه فنا و صده روز خز خاک مبر گردن بیفایان ای بی تیران حاصل تکلیف	یهان بوختنی او روان ساختنی ایداع تناسپ بر انداختنی هر چند بمیدان موس ناختنی کردن تناسی کل فراختنی
ای سادگی درین تناسی تاناسا جای که اسد رنگ چمن ناختنی	
کاشانه تحف بدین فاداه مضمون بهار گل و باغ نشسته ایجا و مخون بجوم کربیه سو دل خوشا سر نایه طوفان تناسی علاج بی غنهای غافل فنا کردنی بی لیل سر نوست کلفت	جو تو با ندی کف پرخا ائمه مورو بجوم بر وی صرح فزاین کف طوعون برگشت حساب شک ناخون لعل سویدم و دم چشمی نظاره سحر زهر شست سوی داغ با بو

اسد یاج مزرگان تناسی کاشانه هرغان کجا و سو اسد کلون	
منت کسی بدین جو صده بی اختیار کسک سراج جلوه بی حرکتکوی عبرت طلبی حل معمای الهی بی زره زره تنگی جانی عبا بوق	وامان صد کفن تنه سنگ مزاری ایینه فرس شجرت انتظار شبنم که از اسبیه اعتبار کرد وام بهی وسعت صحر اسکار
دل بر می آید به سادع علیه حرفی بی ستم آئینه بر کل آب حکایتش و فاکو سگاست کجا سج پر می ای و عده دلدارگی	نظاره کا مقدمه بهر رو کار ای عذیبت وقت و دواع بهار ایده عی طلسم عرق بی عبار و ده او بیانه او بی همان نظار
کفایت بجوم تناسا اسد	خمیازه ساعری رنج خاری

کده طاعت تقریری زبان سجده	که خاستگی پیرایه بیان سجده
فسر و کی بنی نوایا و سیدان سجده	چراغ صبح گل موسم خزان سجده
بهار حیرت نظار و سخت جانی	حنای ای اصل خون گسکان سجده
پری شیشه و عکس خاند ارمنه	لحا و حیرت مشاطه و فندان سجده
طراوت سحر جادوی ابر کسبو	بهار زاله و رنگینی فغان سجده
چمن چمن گل امینه و رکنار سوس	امید محتاسای کاسنا سجده
نیاز پرده اظهار خود پرستی	جبین و شبان سجده بی زبان سجده
بماند جوئی رحمت کینکد فقره	وفای حوصله و روح نمکان سجده
اسد طلسم قسومین ای قمارت	
خرام سجده صبا سجده بکستان	
جس عاشره کس زلف یار	ماند و باغ اسب و شست تار

دل مت کنوا خبر نهی سیر	ای سید باغ امینه مثال در
زنجیر یا د پرتی ای حاد و کله کله	اوس چشم منور کلمه یادگار
بی پرده سو وادی مجنون کله	مرز و کی نقاب بین ال معمار
سو وای خیالی طوفان کله	بیان هی که ذراع لاله و مانع بهار
بهوشال بن کراته ای امینه طاق	حیرت سید جنبش ابروی بار
حیرت شوخی ک یا قوت و کله کر	بیان هی که صحبت جزو انش
ای عنایب یک کف خن تهر	طوفان امداد فضل بهار
غفلت کفیل عمر باسد ضامن وفا	
ایرک ناکهان تجی کاسا سطار	
حکم مانی بنین اور امید مسیح	با وجود مسق و حجت بار امید مسیح
کرم امینه تر اس حبه طوفان بها	ابگردیدین و الکیین علیک

سجود فرمان روای حیرت آباد	زخم دور حرم بر این در آمدن
مردود دیدار رسوا اظهار دور	حج کی ششم کولک بکیت بدین
بیم طبع نازک خوبان فقیقت باغ	ریشیه زیر زمین کوهی وید مسیح
یا رعد و رنغافل سی غیران شفقت	ماله بیل کبوس کل سید مسیح
مانع باده کسی نادان ی لکن اسد	
بیولای سانی کوشک سیدن مسیح	
چاره خلق این صابو کانی	نقد سی مانع دل اولش ز سانی
زخم دل پر باند خلوا می نمر آخوا	سند ز سانی اورنا توانی
کرینین پنا دورون خانه مر سکا	بر در کشوده دل با سانی
چو کمالای هوس بر مر قبا کوتاه	بر سوسها جان و این سانی
کب نفس کنفس جاتانی مستظم	حرف او کوه جو سنجین کانی

مال و جابه و دوست بانی زر خرید وین اسد	
میس بدلهای فکر راحت سانی	
قتل عشاق به نغفلت کس تیر بر او	یارب اینیه لطاف حرم مسیروا
مال طلا و سی رعنائی صغفت	کون ی مانع که سعل کا عنا کله
عروض پاد محبت معصوم	عیدی خنده کلب منته تصویر او
فوق راحت اگر احرام من تو	پای خوابیده بد لجوی سکر او
اوس بیابان کرفقار حیون که جهان	موج ریک سی فل پای بجر او
وه کرفقار خرابی هون کوه قواره	سین صیاد کین خانه بعید او
معنی کبریا ن سق خامه آ	
جان دل سانه کس طره حرا	
تا چند نفس غفلت سی بر او	فاصله تبس ناله سی بار سحر

طایق فراموشی سودای عالم	و وسک که کدیت سوسن سر کرد
در دامینه کفیت صد رکاب	حمیازه طریبا غر زخم حکرا و
جمعیت آوارگی دید نه پوچو	دل نامرزه اغوش و داع نظر او
ای هرزه دو کسرت تکلیف کنج	تا آمد محل کس موج کهر او
و دشنه سرا زمانه سون که جسکو	نزد که به کیفیت ساغر نظر او
زاهد که جنون سچ تحقیق یارب	زنجیری حلقه بیرون او
مثال تان کرنه رکمی غنیه مرعم	اینه بعبانی زخم حکرا و
هون بین بی تاشای سیرکتش	مطلب بنین کچه س که مطایب
هر چه اسد بار که شوکت کل ی	
دل فرس روزی سدل کرا و	
نخپوینین تاشا و اناختی	نجا و دل سیری سرمد سالی

بخلقه

بخلقه خم کسوی راستی آموز	و نان ماری کویا صبا بختی
برکات شیشه یک گوشت دل خالی	کبھی سیری خلو تین انختی
فشار تکی ز صحت سیری هونی سبتم	صبا جو عجز کی خلوت دید جانختی
پوچیه عاشق آتیه نجا	که زخم روزن سیری هوا بختی
اس کو حسرت عرض نیازنی و مثل	
هنور یک سخن بی صدا بختی	
میایی یاده دوست سیرکت سالی	عافل نشین مخون مجل کس سالی
کلفت کبھی سیری نام دور سالی	بیان سیرکی اختر خال رخ رنگی
دیدن همه بالیدن کرد و نمه سر و	نوستر زکل و چشم و دل سانی
و هم طریقی ایجاد سیه سالی	تسکین ده صد محفل کسالی
زندان تحمل بین جهان بغافل بین	بغایه یار و کوفون غم سالی

سوی خباروں تسلیم کرن	مغزو زونوادان سرنام سربانی
رکھ کر کھینچو معدور غائب	
بیان نرسق خود داری فی سجا	
منقص طاسری مکمال طبع کی	کہ بہر مدعا میں زبان لال نندان کی
خوبی غار از خم فی پروا کجا مان	خبار سر بہ بیان کرد سو در
کلاف طرف ہی جانب مائز	کجا وہی جانب تیغ تیز عریان سے
صفا اسکین داغ جگر جلد کہانی	پر طاقوس کو یارب جہیم کران سے
بوی زلف مشکین دماغ شہرم	کریاچ اسوان و دجراچ اپر ان سے
خبار دست محنت سر بہ سارا	کہ چشم ابدین طول میل راہ مکران سے
دریں دوس لم ہو یہی محل منا کا	جنون قیس ہی سوخی لیس نامان سے
سوی یہ کثرت خم ہی تلف کہی	کہ صبح عجب جگہ بہ ترزا جاگ کر بیان سے

را بتقدرون برودہ جو س ظواضر	کل و نرگس ہم امانیہ و اعلیم کو ان سے
اسد بند قبای پاری فرودوں کا	
اگر وہ اہو تو د کہنا ان کہ کیا کم کسان	
امینہ کیون دن کہ تمام کیوں ہے	ایسا کمان لای و ن کہ تجسا کیوں ہے
ہی ہٹا کر شتر آباد رستخیز	مزرگان کو مگر کن رخا را کیوں ہے
حسرت فی لار کہا تیری ہم خنامین	کلا رشتہ لگا و سوید اکمین سے
کس فرصت وصال پہی کلو عید	رحم ذواق خند و یسجا کیوں ہے
ہی تار و پود فرس تنہم نرغم	صبح بہار پند مینا کیوں ہے
پونجا ہی کسی کو اس محبت میں	اشون ان نظارتنا کیوں ہے
یار بہین تو جو ایمان مہنت	یہ محال کہ دنیا کیوں ہے
سر پر ہم در پر عری و	وہ اکث مشت خاک کہ صحرا

چشم ترین چشم و دیدار نهان
سوق عمان کینه دریا کین

عالم انما و اعظم بر

اسای کوی کوی کوی کوی

تمام جزای عالم صیدم کمان
جمجمه حیرت غایب عرض کافران

بین می آن صاحبان جمعیت
کجای کوی عروج ز کین

تکلف سار سوا غای غم
تاسا سرخوش غفلت می باو

تکلف طرف ذوق زلیجا جمع کرد
دل و دین لاسا کوی سودا لیا

ششم شجرت کج کوه دریا
حموی رشید تانی حسن ذکا

سویا نفس ناند خط لفظی بین
خط خراسانی اخط ساعه اعان

دل جگانه در دست خالوده
سوزانین جلوتجا نازر طمر

برسان جوان خوش ذوق
کراس بازار این غم ساعه

باین مثال بهار امیده استغنا
خون هوا خوش مناسنی عالم کا دبا

مثل مضمون باو بدست تسلیم
خانه ویرانی امید و پرشانی بیم

لاف دانش غلط و نفع عبادت معلوم
با دافانه بیماری عسی کافس

نقش معنی خمیازه عرض صورت
عشق بی لطفی سیرازه اجزای اس

کو کون کرسه مرز و طر کا قریب
موج خمیازه کاشته اسلام کفر

قبله ابرویت کیره جو به سوز
کعبه کعبه کعبه کعبه

وسم غنچه پیدای مثال لفتین
بزم باس نسوی سیدی انخار کن

صورت نقش قدم خاک بفرق
جوش و ذوق خی خزان جرم جلد برن

در دیک ساعه غفلت می با وجه
استخوان زره موران می سلیمان کن

سخن حق هم پیرانه ذوق
وصول فانه اطفال ایشان بالین

بستون سار کربان غای غم
کعبه کعبه کعبه کعبه

کعبه کعبه کعبه کعبه

کستی یکجا کارل خون باله فروس	کستی با ما اثر ناله دلنمای خرن
عیش سبکده عهد صندان معلوم	خون هوا می که جو حاتم طه لادن
سامع زمره اهل جهان چون لیکن	نه سرور برکت ستایش فدای نهرین
نزع خمور چون او دین کی برین که می	رشته سازانل بی کلمه باز پرین
حیرت افت زده عرض دو عالم نکر	موم امینه سجاد بی غنچه نمکین
دشت دل بی پریشان جی آغا	باند خون چون امینه جسم سری تای
کوچه دستای پریشان نظری صحر	رم امه کو بی سر زده کی حکمتین
چشم میستی کرتی بین دو عالم نیک	یاس بنایه کش کر پستانه بنین
کس قدر کوهی نال قسم روی مانع	که بو خون که شوق نقش نمکین
غذرتکافت جولان موسی یا ز	حل ایهی گرمی قاری حاجی بن
زندان تماشانه تحسیر زنگاه	کرد جوهر من می امینه دل دونه نشین

کهنون

کهنون چون امینه بر خنده کل مسطر	نام عنوان بیان ل از رو موم بنین
رینج نغمه میجا بنین او تها سحر	در دوهوتای سریال این خور زور
سبک دستاخی ارباب جهانسی خون	بیر روانه میری برمین می حجرین
ای عبارت کجی کسطنطی ای کس	ای کلمه کجی کس نقطه مین سوس
گرفت در ناله پریشان بی عیاد انا لله	کیف خارج ادا ب خون نمکین
جلوه ریگ روان کیه کرد و بر صبح	خاک بر توری ای امینه ناز پرین
شبه او نام سی مت شخون انصاف	کف کوبی مزه در حشمت نمکین
حکم که ای سارت بین عبارات نیا	جون نه نوی بنان کوشه بر دین
نقش لاجول کلمه خی خامه زبان تحریر	یا علی عرض که انصاف سوا قرین
معنی لفظ گرم سببه زنده حسن	قبایل نظر کعبه ارباب بختین
جلوه زرقا سر جاده ریت نام	نقش احسبای توحید کومعراج

کسی سوئی می رخ او کی نظر
 بوده سر یاید ایجا و جهان از نظر
 منظر فیض خدا جان دل خرم
 جلوه تجریر به نفس هم ایجا
 نسبت نام می او کی می آری
 فیض ساق او کی شام کی می
 برش نبع کا او کی بی جهان
 کوه کویم می او کی می
 کفر سوز او کی جلوه می
 وصف دل می می می مطلع
 کس می سوئی می رخ او کی نظر
 بوده سر یاید ایجا و جهان از نظر
 منظر فیض خدا جان دل خرم
 جلوه تجریر به نفس هم ایجا
 نسبت نام می او کی می آری
 فیض ساق او کی شام کی می
 برش نبع کا او کی بی جهان
 کوه کویم می او کی می
 کفر سوز او کی جلوه می
 وصف دل می می می مطلع

شعاع جمع کو جمع پر پانزی ایکن
 هر کف خاک می مان کرد و تصویر
 قبله ال بنی کعبه ایجا
 و کف خاک می ناموس عالم
 ابد است فلک خشد و ناز
 بوی گل می نفس باد صبا
 قطع هو جای نه سر شایه ایجا
 مگر می نذر صد اور نه متاع
 رنگ عشق کی طرح رونق جان
 جنت نقش قدم می من می
 شعاع جمع کو جمع پر پانزی ایکن
 هر کف خاک می مان کرد و تصویر
 قبله ال بنی کعبه ایجا
 و کف خاک می ناموس عالم
 ابد است فلک خشد و ناز
 بوی گل می نفس باد صبا
 قطع هو جای نه سر شایه ایجا
 مگر می نذر صد اور نه متاع
 رنگ عشق کی طرح رونق جان
 جنت نقش قدم می من می

کرده

کر دره سر کوشیده ارباب
 بر گل کا جو طوفان می این عالم
 او کی سوخی می بسیر کرده نقش خیال
 جلوه برق می هو جای بکعبه
 جان پنا اول جهان فیض
 ذوق کلنجی نقش کف می تری
 نجه من این رخیرین سبب
 جسم اظهر کو تیری دوش می
 تیری رحمت کی لمی من جان
 استاین تیری می هر آینه
 تیری مکی می اسباب شارا
 نقش بر کاظم و عالم صفهان
 او کی جلوه لایح آی می ناز
 فکر کو حصد و صحت ادراک
 اگر آینه بی حیرت صور
 ای که تجریر می بیجا
 عرش چای می که بود بر خاک
 وحی خرم رسال تو می
 نام نامی کو تیری ناصر
 تیری تسلیم کو من لوح
 رقم بند کی حضرت جبریل
 خالیو کوه جو خدانی می

مطلع می
 نقش بر کاظم و عالم صفهان
 او کی جلوه لایح آی می ناز
 فکر کو حصد و صحت ادراک
 اگر آینه بی حیرت صور
 ای که تجریر می بیجا
 عرش چای می که بود بر خاک
 وحی خرم رسال تو می
 نام نامی کو تیری ناصر
 تیری تسلیم کو من لوح
 رقم بند کی حضرت جبریل
 خالیو کوه جو خدانی می

داود یو اکی دل کہ ترا حدت کہ	ڈرہ سی بانڈی ہی نور کسید پر امن
کس سی ہو سکتی ہی مداحی مدوح خدا	کس سی ہو سکتی ہی آراش فرخ دوش برین
یا علی حبیب معاصی احمد اللہ	کہ سواتیری کوئی او سکا خیریدار ہنہن
شوخ عرض مطالب میں کی سناخ طلب	ہی تیری جو صلہ فضل بہ از سکہ نصین
وی دعا کو میری ہر مرتبہ قبول	کہ اجابت کہی ہر حرف بہ سو بار امن
غم شیرینی ہو سیدہ بیگانگی لیز	کہ رہ میں خون جگر ہی میری اکھین رکن
طبع کو الفت دل میں یہ سرگرمی شوق	کہ جہانگاہے اوستتہ مجھ ہی حین
دل الفت لب سیدہ تو حینا	کہہ چلو بہ برت و نص کر کن

صرف عدا شہد و دو دوزخ
وقف اجاب کل والا فردوس بر